

«PHOTOTREKKING»

En els darrers números vàrem parlar de les característiques generals de la caça fotogràfica, de la càmera i l'objectiu ideals per a practicar-la i dels accessoris necessaris, tant els fotogràfics com els altres tipus de complements. Així doncs, ja estem preparats per a fer fotografia de fauna. En aquest número i el següent parlarem d'una de les modalitats: la fotografia de seguiment, que es basa en la cerca i el seguiment de l'animal fins a situar-nos tan a prop d'ell com sigui possible. Aquesta tècnica, a més de "caça fotogràfica de seguiment", també es coneix amb l'expressió anglesa *stalking* i, sobretot, *phototrekking*.

■ PRIMERA PART DE LA FOTOGRAFIA DE SEGUIMENT

Per aconseguir un bon resultat, cal fer una bona planificació: hem d'escollir el millor indret per a l'època en què ens trobem. Per això hem d'assessorar-nos amb llibres, guies i trucant als parcs o reserves, si és el cas. És important saber els mesos de zel, les zones de nidificació, el comportament de les espècies previsible, els rastres que deixen: petjades, excrements, egagròpiles, etc.

Ja vàrem parlar de les característiques de les pel·lícules en aquesta secció als números 36 i 37 de MÈTODE, però apuntarem que les més adequades són de 100 o 200 ISO. Tanmateix, sempre s'ha de portar algun rodets de 50 per si tenim llum suficient, i un de 400 (en aquest cas, millor que sigui el Provia 400-F) per si surt el més interessant en condicions de baixa il·luminació. No caldrà senyalar els requeriments generals de gorra, botes, roba discreta (no cal anar disfressat de Rambo, però sí evitar colors llampanants)...

Des del principi cal portar la càmera completament a punt de disparar, amb el teleconvertidor col·locat i el rodets no massa avançat. Convé posar el diafragma més obert i el mode d'exposició en A (prioritat a l'obertura). S'ha de caminar amb la càmera recolzada a l'espatlla, al braç o en qualsevol lloc, ja que no es pot aguantar massa temps a punt de disparar.

■ L'ACOSTAMENT

A la muntanya, és millor no caminar pel perfil de la carena perquè allà els animals ens veurien abans i des

«US PODEU TROBAR QUE NO S'ESPANTI, PERÒ QUE ES VAGI DESPLAÇANT CONTÍNUAMENT DE MANERA QUE, DESPRÉS D'UNA HORA DE CAMINAR, "SOU ALLÀ MATEIX"»

de tot arreu. Hem d'avançar amb un ull enlaire i un altre mirant al terra, cercant rastres o qualsevol senyal. Cada pocs minuts hem de rastrejar el voltant amb els binocles, fixant-nos en les formes que puguin ser –o amagar– un animal.

Quan localitzem un exemplar, ens oblidem del trajecte previst, analitzem el terreny que ens en separa i comencem a apropar-nos-hi.

Ho farem lentament, amb parades i mai per la via més ràpida cap a l'animal, sinó seguint un trajecte alternatiu que vagi disminuint la distància progressivament. Si s'adona de la nostra presència, el millor sol ser no parar en sec, sinó fer com que te n'allunyes o te'n desvies una mica. S'ha d'aprofitar quan l'animal menja o està distret per avançar una mica en línia recta.

Si es tracta d'un ocell, s'ha de tenir molta cura de no fer gens de remor. Tanmateix, si és un mamífer, el màxim perill és que ens olori. Per evitar-ho, ens hi acostarem en espiral fins a col·locar-nos a contravent. Aleshores prosseguirem l'acostament tot zigzagant, tallant la direcció del vent per tal de mantenir-nos sempre a contravent.

Si el seu comportament us fa pensar que us ha olorat però no us ha vist, normalment és millor deixar-se veure. Altrament, encara es pot posar més nerviós. Sempre pot passar que l'animal desaparegui en un tres i no res. També us podeu trobar que no s'espanti, però que es vagi desplaçant contínuament, de manera que, després d'una hora de caminar, "sou allà mateix". Això és perquè va mantenint una distància fixa de seguretat.

■ LES FOTOS

A les imatges, preses en una sessió de *phototrekking*, veureu l'autèntic procés d'aproximació a un grup d'isards meridionals (*Rupicapra pyrenaica*), de la subespècie pirinenca (*pyrenaica*). Érem a la serra del Cadí i la primera fotografia reflecteix la localització inicial del ramat; la segona, la situació després d'una hora llarga d'acostament realitzat segons s'explica en el procediment anterior. I la tercera es va prendre al cap d'un parell d'hores, un cop guanyada la confiança d'una part dels animals. Al proper número s'explicarà la fase final de la fotografia de seguiment.

ALBERT MASÓ
Biòleg. Fotògraf de la natura

3

Si es tracta d'un ocell, s'ha de tenir molta cura de no fer gens de remor. Tanmateix, si és un mamífer, el màxim perill és que ens oleri.

1

2

